

Carl Olof Rosenius

född 1816, död 1868, lekmanpredikant från Västerbotten, ledare av den nyevangeliska väckelsen i Sverige, en av grundarna av Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, i vilken han var en ledande kraft. Mycket få, om ens någon enskild person, har utövat ett så djupt och varaktigt inflytande på svenskt fromhetsliv i nyare tid.

När Rosenius drabbats av sitt tredje slaganfall, skrev han till sina vänner: "Det kändes i början besynnerligt, dock erfor jag tillika glädje på grund av gammal förtrolig bekantskap med Herren." Han fortsätter med att beskriva hur minnet av synder anklagar honom men finner tröst hos syndares Frälsare, och säger att han nu helst skulle vilja skiljas från det jordiska, men gärna, om han skulle återfå hälsan, vill försöka göra någon nytta här på jorden. Han slutar med att säga:

"Därför lämnar jag det alldeles åt Gud, är alldeles ledig och lugn, ligger och vilar och vill se vad han gör. Hälsa mina vänner detta

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - HERDAR, LÄRARE OCH ANDLIGA LEDARE)